

sig utrolig meget, og derfor må lovgivningen også følge med tiden.

Jeg mener, at Arvelovsudvalget med forslaget, som mange ordførere har været inde på, i grundsubstansen har løst opgaven på fornem vis, og derfor følger regeringen også på de fleste af hovedområderne de forslag, som Arvelovsudvalget er kommet med.

Kl. 17.25

Det gælder ikke mindst muligheden for at stille den efterlevende ægtefælle bedre; det tror jeg vi alle er enige om, ikke mindst i disse friværditider. Der er det vigtigt for den ægtefælle, der er længstlevende, at man ikke skal gå fra hus og hjem, fordi børn af andet ægteskab og alle mulige andre skal have udtaget deres arv straks, ligesom jeg også synes og faktisk er meget enig med de mange ordførere, der har fremhævet det, i, at tiden også er kommet til at nedbringe den tvangsarv, der er til børnene. Jeg synes, det er ret og rimeligt, at de personer, der har opbygget en formue, får større dispositionsret over, hvem der skal arve pengene.

Hr. Kim Christiansen fremhævede ellers – som jeg hørte det – som den mest kritiske over for det at nedbringe tvangsarven til børnene dog det positive, at man kan gøre generationsskiftet lettere. Men jeg må også sige, at i den verden, vi lever i, og med økonomi, som er til rådighed for mange familier i Danmark i dag, synes jeg, at det er rimeligt, at hvis testator ønsker at efterlade pengene til en velgørende organisation eller andre, skal børnene ikke kunne forhindre det. Der er stadig væk en tvangsarv, men jeg synes, at det er fint som et grundprincip, at de, der skaber formuerne, også bestemmer, hvem der efterfølgende skal have formuerne.

Endelig vil jeg også fremhæve, at netop det, at familiemønstrene er så forskellige, at man kan have børn af tidligere ægteskab, og at der er sammenbragte børn og fælles børn, altså gør dispositionsmulighederne og dermed måske også det, man mener er den retfærdige fordeling, bedre, når man får større frihed til at disponere selv.

Så vil jeg sige, at selv om det er et alvorligt emne, kunne jeg jo ikke lade være med at trække på smilebåndet, ikke mindst her til sidst, da fru Line Barfod fremhævede, at lovforslaget her jo nærmest kræver, at folk skal holde sig i live i hvert fald i 2 år, hvis de er ugift samlevende. Bl.a. fru Lissa Mathiasen og fru Elisabeth Arnold har også peget på, at regeringen netop på det

her punkt ikke fuldt ud har fulgt Arvelovsudvalgets indstilling.

Jeg synes, vi i bemærkningerne har redegjort ret grundigt for, hvad det er for overvejelser, vi har gjort os, og jeg vil sige, at jeg ikke er immun over for de gode argumenter, ordførerne har fremført her i salen. Der er mange mennesker, der lever som ugift samlevende i dag af den ene eller den anden årsag, og som ikke ønsker at gifte sig, og vi ønsker at give dem en form for beskyttelse.

Regeringen har så efter meget grundige overvejelser valgt at nå frem til, at vi ikke synes, at man pr. automatik skal have en legal arveret. Vi synes stadig væk, der er forskel på folk, der, om man så må sige, gifter sig eller lever i registreret partnerskab og dermed også forpligter sig til en form for formuefællesskab, og dem, der lever papirløst sammen og så måske ønsker at holde deres økonomier fuldstændig adskilt. For den gruppe, der ikke ønsker at sammenblende økonomierne, ville en legal arveret jo betyde, at man så skulle til at foretage sig en aktiv handling for at undgå, at ens samlever skulle arve en.

Jeg erkender, at det her ikke er nemt. Jeg er ikke skræksikker og vil sige, at der ikke er noget at komme efter her, eller at det er meget, meget nemt. Jeg synes faktisk, det har været svært at finde ud af, hvad der er den rigtige vej at gå. Men regeringen har så sådan valgt den halve model: Vi giver ikke legal arveret, men vi fastholder Arvelovsudvalgets forslag om, at man kan etablere et udvidet samlevertestamente og ad den vej faktisk sikre hinanden lige så godt som, hvis man var gift.

Og så kommer jeg tilbage til fru Line Barfod, for det er selvfølgelig rigtigt, at for at få glæde af det udvidede samlevertestamentes rettigheder, skal man have holdt sig i live i 2 år – man skal i hvert fald have været samlevende i 2 år. Og man kan jo altid diskutere: Er en 2-års-regel rimelig?

Man kan opstille mange scenarier, men jeg tror, at for de andre, der står til at arve, vil det måske virke urimeligt, at to mennesker flytter sammen, og efter 2 uger er det så den nye samlevende, der sætter sig på det hele, hvis kæresten dør. Her er der også lidt dialektik. Men jeg har dog den gode nyhed, at man stadig væk har en mulighed for at tilgodese hinanden, fordi man kan lave et gensidigt begunstigende testamente.

Det betyder altså i det eksempel, fru Lissa Mathiasens kom med, at hvis man har nogle frie penge – altså det, der i princippet ville være en fri arv – og køber et hus sammen, kan man så-